

Jepi Subirana Clusells

ALGUNES CONSEQÜÈNCIES DELS FETS

Els primers moments, aquella pressió que et fan, els cops de puny... Això ho somies durant... Bé, somies això, però jo ho somiava com si tingués unes feres que m'ataquessin, com si fossin lleons que m'ataquessin. Això em sortia durant un mes o dos, això et sortia al cap, a les nits. Unes seqüeles psíquiques jo penso que hi són; el que passa és que després tampoc era massa, perquè va desaparèixer. Però sí, això sí que ho recordo que ho tenia.

L'empresari, que era el Serramalera, era una d'aquelles persones que es volen fer també el pare. Vull dir [que] ell tenia una empresa que s'havia creat ell, i ell es volia fer com el pare. I, és clar, si laboralment no tenia cap queixa, ell no va posar mai cap traba: "Continua fent i cap problema". Recordo que un director de l'empresa em deia: "Això et pot costar un any de presó, encara", però com que era tan al final del franquisme, no hi va haver ni judici ni res.

En realitat, aquesta plataforma aquí a Manresa sí que vam quedar dissolts. Perquè aleshores jo, l'any sobre, ja em vaig dedicar més a l'associació de veïns, i a l'empresa, al cap de poc, de dos anys o menys, van entrar els sindicats ja oficials, i jo vaig estar a les dues coses. Si això era l'octubre del 75, el gener del 76 jo vaig ser president de l'associació de veïns. Llavors la lluita continuava per aquest cantó, perquè el barri estava fet una merda. Potser les idees aquestes d'alguna manera continuaven igual. El que passa que el grup aquest com a tal, aquí a Manresa, vam quedar dissolts. Però per mi no va significar que deixés ja la lluita. Vull dir que, al contrari, la vaig continuar tota la meua vida [riu].